

Сара Нович

**ЧЕСТНО
КАЗАНО**

Фебруъри Уотърс беше на девет години, когато – посред часа по математика, пред всички – се прободде в ухото с обикновен молив „Тикондерога“ НВ. Учителката им пишеше на дъската таблицата за умножение по дванайсет и това предостави на Фебруъри промеждутък от време, в който да подстри молива: стържещият звук изтръгна съчениците ѝ от бляновете им, очите им я проследиха през стаята към ъгъла на учителката. Фебруъри стъпи нестабилно върху тапицирания с филц въртящ се стол, после зае стойка с разтворени на ширината на раменете крака върху чина и заби молива дълбоко в лявото си ухо.

Класът издаде колективно ахване и откъсна учителката от унеса ѝ пред черната дъска. Тя вдигна от бюрото Фебруъри, която кървеше по-обилно, отколкото беше очаквала, и я преметна през раменете си: Фебруъри остави тънка алена дيريا по целия път до кабинета на училищната сестра.

След като извади графита и постанови, че нараняването е повърхностно, сестрата попи с марля кървенето и отведе Фебруъри в отсрещния край на коридора в кабинета на директора, където секретарката извади формуляр за наказание „за насилствено и безредно поведение, неподобаващо на ученик“. После, щом бе установено точно как да се свържат с родителите ѝ, тя беше изпратена у дома до края на седмицата.

Обратно в четвърти „б“ клас съучениците на Фебруъри я приветстваха като героиня, буквално пожертвала кръвта си, за да им откупи двацет и пет минути лишено от надзор блаженство. Училището, от друга страна, определи инцидента като вик за помощ, предвид онова, което директорът беше започнал да нарича „семеините обстоятелства“ на Фебруъри. Наистина, Фебруъри обясни на баща си, когато дойде да я вземе, че изобщо не е разстроена, просто е уморена да слуша за таблиците за умножение, жуженето на счупената лампа над чина ѝ, стърженето на метални столове по пода. Той не знаеше какво е да се налага постоянно да *чуваш* разни неща, каза му тя. А това той не можеше да оспори.

Конкретната причина, тласнала Фебруъри през ръба, бе, че Дани Браун подвикваше напевно от редицата зад нея: „Фебруъри, дете седи в средата, е много космата, и си хапва от жълтия сняг“. Само глухи хора биха нарекли дъщеря си Фебруъри, беше си помислила тогава. Определени месеци бяха подходящи за момичешки имена – Ейприл, Мей, Джун, а нейното име несъмнено бе резултат от някакво неразбиране на тези насоки. Но родителите на Фебруъри винаги бяха предпочитали зимата, смълчаното великолепие на снега, полепнал по белите дъбове, а в Глухия свят на нейното детство красотата се приемаше сериозно. Приятелите на родителите ѝ не се притесняваха, че ще изглеждат банално, и Фебруъри никога не беше виждала някой от тях да каже нещо саркастично. Това беше свят, който не ѝ беше приятно да напусне, особено заради такава враждебна територия като четвърти клас.

*Можеш да си Глуха отвѣтре,
каза майка ѝ онази вечер,
когато я завиваше. Но не може
да правиш това никога повече.*

Разбира се, сега нещата са различни, мисли си Фебруъри, докато гледа навън през двора на Училище за глухи „Ривър Скул“, примижавайки срещу ранното слънце. Интернет отвори цели светове за глухите, а Глухата култура еволюира дотам, че приспособява към себе си множество популярни саркастични и жаргонни думи. Плюс това сега чуващите хора кръщават децата си на всевъзможни странни неща – плодове, животни и географски посоки.

Светът на Глухите вече не е нейното сигурно място, а място-

то, където работи, и в момента е прецакана. Като директорка от нея се очаква да държи под контрол всичко, което се случва в училището. Вместо това тя направи възможно най-лошото нещо – изгуби децата на други хора. Две момчета, Остин Уъркман и Елиът Куин, съквартиранти, второкурсник и ученик в първи гимназиален клас.

Пред „Клерк Хол“ полицията е паркирала кола за мобилно наблюдение, от която служителите на реда имат достъп до камерите за вътрешна сигурност в Синсинати и Кълъмбъс. Опитват се да влязат в джипис координатите на момчетата, но това само ги отвежда обратно до общезитието, където под една маса в общото помещение са открити три телефона в спретната купчинка. Третият телефон предизвиква нова серия проверки на леглата, но всички са налице. Родителите на Елиът и Остин пристигат, крещейки на смесица от езици на Фебруъри, на полицията, един на друг. Пристига управителят Суол, който също крещи, и настоява за ключовете от офиса ѝ, за да може да влезе вътре и да напише изявление. До всеки мобилен телефон в общността от трите окръга ще бъде изпратено предупреждение за спешен случай. А Фебруъри ще трябва да говори пред сутрешните новини.

Шмугва се в една от тоалетните на долните класове, прибира косата си назад с фиби и си слага червило пред една много ниска мивка. Пита се дали тази риза става, после се упреква, задето мисли за облеклото си в такъв момент.

Връща се в училищния двор и се мотае близо до полицейския фургон. Вече може да определи, че ще бъде необичайно топъл ден за месеца, чието име носи – никакъв видим сняг, слънчева светлина, хвърляща отблясъци по росната трева. Моравата е толкова хубава, педантично поддържана ливадна трева от Игълтън, която изглежда ярка и жива, макар още да не е пролет: жилав и издръжлив сорт, който избра лично, защото щеше безпроблемно да издържи на пикниците и игрите на цѐпеница¹. Винаги се е старала да направи нещата възможно най-приятни за учениците.

Опитва се да си придаде кураж за пресата, да подбере думи, които могат да потушат безумието или поне да не го подхранват.

¹ Вид отборна игра (на английски Red Rover), която се играе от поне 10 деца. Б. ред.

„Изгубени“ е неправилно: не бива да казва това – не ги е сложила на погрешното място. По-вероятно е да са избягали, макар че това прави училището да звучи като затвор. „Бегълци“ е заредено с известен негативизъм, предполага тормоз. В крайна сметка се спира на „изчезнали“: пасивната форма замъглява отговорността.

Управителят Суол излиза и връчва на Фебруъри изявлението, училищни снимки на Елиът и Остин с размери осем на десет инча и голяма чаша. Тя се взира в снимките, докато изгълтва наведнъж кафето – и двете момчета в официални ризи, спретнати и приятни на вид, макар и не точно усмихнати. Очите на Остин са в прочутия зелен цвят на семейство Уъркман: светъл цвят, почти като на мента. Тези на Елиът са толкова тъмни, че са почти черни, и тя се опитва да срещне погледа му, вместо да остави собствените си очи да слязат надолу към белезите по бузите му. За момент е завладяна от чувството, че момчетата отвърщат на погледа ѝ, примигва силно, за да отблъсне мисълта. После подава чашата си на Суол и пристъпва до импровизирания подиум.

Когато влизат в ефир, Фебруъри първо вдига снимките, след това ги пуска, за да може едновременно да говори и да жестува изявлението си – кратко физическо описание на всяко момче, последвано от съобщението на управителя: от Училище за глухи „Ривър Вали“ работим денонощно с Шерифската служба на окръг Колсън и правим всичко по силите си, за да върнем успешно нашите ученици възможно най-скоро. Ако видите тези деца, моля обадете се на номера, посочен на вашия екран. Докато изрича последната реплика, телефонът ѝ започна да вибрира в джоба. Разсеяна, тя прави пауза, която трае само с частица от секундата по-дълго от нужното. Репортерите се намесват със своя обстрел от въпроси, в по-голямата си част неразбираеми, с изключение на най-близкия до нея, който казва:

Имате ли някакви притеснения за благополучието на момчетата предвид дефектите им?

Фебруъри се наежда. Не е подходящият момент за демонстрации, знае го, но трябва да каже нещо.

Загрижена съм за благополучието на учениците, отговаря тя. Както бих била за всеки изчезнал тийнейджър.

Но ако не могат да чуват...

Учениците са равни в интелектуално отношение на чуващи-

те си връстници.

С импланти ли са?

Фебруъри е изненадана от безцеремонния начин, по който той изисква тази информация, но се опитва да не го показва.

Не съм упълномощена да разкривам медицински сведения за малолетни лица по телевизията, сър, отвърща тя.

Репортерът почервенява, но не е готов да се оттегли от светлината на прожекторите:

Някакви доказателства за зловредни действия? Очаквате ли обвинения от криминално естество?

Бута микрофона в брадичката ѝ и ѝ отправя съчувствен поглед, който е явно престорен.

Моля да ме извините, трябва да отида да говоря с полицията, казва тя. Отстъпва от подиума, но лицето на репортера не я оставя. Той е прав – Елиът и Остин не са в такава безопасност, в каквато щяха да бъдат, ако чуваха, макар и не по начина, по който той имаше предвид. Ами ако някой патрул ги намери и им изкрещи да спрат, но те продължат да тичат? Или ако *наистина* се нуждаят от помощ, но няма как да се обадят на полицията? Ами ако всичко свърши добре и се върнат невредими, но Службата за закрила на детето използва инцидента като начин да си придаде тежест в дебата за кохлеарните импланти? Фебруъри е чела, че се случва в други щати. Налага ѝ се да прехапе устна, за да пресече паниката – отново изпреварва събитията. Проверява телефона си. Есемесът е от Мел: „добре ли си?“. Не знае как да отговори. Натиква телефона обратно в джоба си и когато вдига поглед, открива друг родител, бащата на Чарли Серано, облегнат на полицейския фургон.

Д-р Уотърс?, пита той, гласът му е много по-тих, отколкото предполага фигурата му.

Не сега!, иска ѝ се да изкрещи. С вашата бъркотия ще се оправям друг път. Но се овладява и вместо това изрича:

Господин Серано, имаме сериозна ситуация. Кампусът е затворен днес, така че можете да заведете Чарли у дома.

Той побелява като платно.

Искате да кажете, че тя не е тук?

Не... всичко наред ли е?

Просто, изглежда, че се е измъкнала нощес и не е при бившата ми, затова си помислих, че може би...

Той обхожда с поглед училищния двор.

По дяволите, изругава тя под носа си. Три мобилни телефона.

Какво?, пита бащата на Чарли.

Размърдва едрото си тяло, облегло на фургона, кърши ръце.

Само ще – Фебруъри сочи към полицейския стикер над тях –
ще им съобща набързо.

Чакайте...

Само един момент, сър, наистина, уверява тя. После завива
зад фургона и повръща кафето си върху предната му гума.

